

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 869/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	B. R. (1)	W dniu 29 maja 2014 roku w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A. w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że użyła jako autentyczny	

		<p>dokument o nazwie „zgoda współmałżonka”, na którym wcześniej podrobiła podpis Z. R., który to dokument był konieczny do uzyskania kredytu przez W. R. i został załączony do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29 maja 2014 roku zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w G. z W. R. w kwocie 95.438,39 złotych, wprowadzając w ten sposób w błąd pokrzywdzonego, że Z. R. wyraża zgodę na zaciągnięcie zobowiązania wynikającego z tej umowy kredytowej przez jej męża W. R., czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. w G., czym wyczerpała dyspozycję art. 286 § 1 kk.</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>1.</p> <p>W latach 2015-2016 B. R. (1) prowadziła placówkę finansową - parabank w P. przy ulicy (...), w którym udzielała pożyczek, tzw. chwilówek. Ponadto pomagała przy zawieraniu kredytów i pożyczek bankowych poprzez kontaktowanie klientów z R. K.. B. R. (1) nie posiadała uprawnień do pośredniczenia w udzielaniu kredytów i pożyczek bankowych. W ramach prowadzonej placówki B. R. (1) zawarła umowę współpracy ze</p>	<p>1. wyjaśnienia B. R. (1), 2. zeznania R. K., 3. umowa ramowa współpracy, 4. zeznania E. P., 5. zeznania S. M.</p>	<p>1. 577-579, 2. 328v, 3. 226-235, 4. 711v-713v, 5. 826v-828</p>	

<p>spółką (...) sp. z o.o. reprezentowaną przez Prezesa – R. K.. Przedmiotem umowy była współpraca w pośrednictwie sprzedaży produktów finansowych i usług finansowych oferowanych przez banki i inne instytucje finansowe niebędące bankami. R. K. posiadał uprawnienia do pośredniczenia w udzielaniu kredytów i pożyczek bankowych. Czynności B. R. (1) w ramach współpracy z R. K. sprowadzały się do gromadzenia potrzebnej do zawarcia umowy dokumentacji, a R. K. finalizował transakcję poprzez podpisanie z klientem umowy oraz wypłacanie środków objętych kredytem lub pożyczką. W zależności od podmiotu udzielającego kredytu lub pożyczki w podpisaniu umowy niekiedy uczestniczyli także pracownicy kredytodawcy lub brokerzy, tak jak E. P. i S. M..</p>			
<p>2. J. F. (1) za namową bratowej M. F. zgodził się, aby zaciągnąć we własnym imieniu pożyczkę dla M. F.. M. F. była wówczas w złej sytuacji finansowej i nie miała zdolności kredytowej więc nie mogła zawrzeć umowy samodzielnie. Z tego powodu M. F. udała się</p>	<p>1. umowa pożyczki gotówkowej wraz z załącznikami, 2. zeznania J. F. (1), 3. oświadczenie, 4. częściowo zeznania M. F., 5. zeznania S. M.,</p>	<p>1. 264-281, 2. 91v-92, 649-650, 3. 194, 4. 97-100, 581v-584, 5. 826v-828 6. 449, 577-579 7. 651-652</p>	

do placówki finansowej B. R. (1), wiedząc, że B. R. (1) „pośredniczy w załatwianiu” kredytów dla klientów, którzy nie mają wystarczającej zdolności kredytowej. Formalności związane z zaciągnięciem zobowiązania, w tym potrzebne do zawarcia umowy dokumenty zorganizowała M. F., m.in. skserowała dowód osobisty J. F. (1). B. R. (1) poinformowała M. F., że może wystawić dla J. F. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej placówce parabankowej. J. F. (1) nie interesował się warunkami na jakich umowa miała być zawarta ani wymaganymi dokumentami. B. R. (1) spotkał pierwszy raz, kiedy jechali do C. podpisać umowę. Przed wyjazdem B. R. (1) zgromadzone dokumenty wysłała do R. K.. W tym wcześniej wystawione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach dla J. F. (1), w którego treści niezgodnie z rzeczywistością wskazała, że J. F. (1) jest zatrudniony w prowadzonej przez nią działalności gospodarczej. Zaświadczenie miało służyć zwiększeniu zdolności kredytowej J. F. (1). W dniu 31.08.2015 r. J. F. (1) wraz z M. F. i B. R. (1) udali się do C., gdzie w obecności R. K. oraz kobiety pracującej w placówce, pokrzywdzony J. F. (1) złożył podpisy na przedstawionych mu dokumentach, w tym

6. częściowo wyjaśnienia B. R. (1)

7. zeznania M. K.

umowie pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 46.764,27 zł, z której do dyspozycji przekazano kwotę 30 229 zł, zawartej na okres od dnia 31.08.2015 r. do dnia 31.08.2021 r. z (...) Bank (...) S.A. oraz wymaganych do niej załącznikach. W treści umowy jako osobę zawierającą tę umowę w imieniu (...) Bank (...) S.A. wskazano E. Z. – agenta M. (...) - pośrednika kredytowego, jako że umowa została zawarta w prowadzonej przez nią placówce finansowej w C., gdzie zatrudniona również była S. M.. Sama E. Z. współpracowała z R. K.. J. F. (1) nie przeczytał przedstawionych mu dokumentów. Po podpisaniu umowy J. F. (1) nie otrzymał swojego egzemplarza dokumentu ani też kwoty udzielonego kredytu. Umowa została przesłana J. F. (2) w późniejszym czasie. B. R. (1) także w późniejszym czasie jeszcze jeden raz spotkała się z J. F. (2) w sprawie podpisania brakujących dokumentów. Bezpośrednio po udzieleniu kredytu środki zostały przelane na rachunek bankowy prowadzony przez (...) Bank (...) S.A., który nie należał do J. F. (1). Następnie dwa dni po podpisaniu umowy gotówkę w kwocie ok. 25 000 zł B. R. (1) przekazała w P. M. F.. Pozostała część pieniędzy z kredytu

<p>została przeznaczona na prowizję dla R. K. i B. R. (1), tj. w łącznej kwocie 5.229 zł. M. F. nie kwestionowała wówczas ilości przekazanej gotówki. Przekazała J. F. (1) z otrzymanej kwoty ok. 2000 zł na zakup węgla. Pokrzywdzony podpisał natomiast oświadczenie, że w dniu 02.09.2015 r. odebrał środki z udzielonego mu kredytu. Pozostała kwotę M. F. zatrzymała dla siebie, jednak nie spłaciła wszystkich rat mimo, że umówiła się z J. F. (2), że spłaci zadłużenie. J. F. (1) nie skorzystał z 30-dniowego terminu na odstąpienie od umowy. Po 3 miesiącach od jej podpisania nie doszło także do konsolidacji kredytów J. F. (1), tak aby rata była niższa, czego B. R. (1) miała dokonać zgodnie z ustaleniami poczynionymi z M. F.. Z uwagi na brak spłaty rat kredytu przeciwko J. F. (2) wszczęto postępowanie egzekucyjne. Pokrzywdzony złożył zawiadomienie o przestępstwie dopiero 28.08.2017 r., a zatem ponad 2 lata po podpisaniu umowy.</p>			
<p>3.</p> <p>W celu uzyskania kolejnej pożyczki z uwagi na dalej utrzymującą się złą sytuację finansową M. F. oraz jej mąż R. F.</p>	<p>1. zeznania A. S., 2. częściowo zeznania M. F., 3. zeznania M. M. (2), 4. zeznania R. K.,</p>	<p>1. 319-319v 2. 97-100, 327v, 581-584, 3. 669, 4. 328v,</p>	

w okresie stycznia-lutego 2016 r. poprosili swoją sąsiadkę A. S. o zawarcie w swoim imieniu pożyczki, z której środki miała ona przekazać małżonkom, ponieważ wciąż nie mieli zdolności kredytowej i nie mogli zaciągać zobowiązań na własny rachunek. W tym czasie R. F. nie pracował z uwagi na nowotwór trzustki, a M. F. miała zbyt małe dochody. Małżonkowie F. zobowiązali się spłacić zadłużenie do końca kwietnia 2016 r. W tym celu M. F. znów udała się do placówki B. R. (1). Następnie B. R. (1) spotkała się w placówce z A. S., która przekazała jej wówczas potrzebne dane osobowe oraz wyciąg z konta na dowód wysokości otrzymywanej emerytury. A. S. podpisywała umowy w placówce parabanku W P. w obecności B. R. (1), R. K. oraz E. P. – pracownika bankowego (...) Bank S.A. Przy zawieraniu umowy A. S. nie przeczytała przedstawionych jej do podpisania dokumentów zdając się całkowicie na B. R. (1). A. S. także przed podpisaniem umowy nie ustalała jej warunków z B. R. (1). Zgodnie z jej dyspozycją przyznane środki miały zostać wypłacone M. F.. Ostatecznie w dniu 15.02.2016 r. A. S. zawarła z (...) Bank (...) S.A. – w imieniu którego występował M. M. (1) (pośrednik kredytowy)

5. częściowo wyjaśnienia B. R. (1),
6. oświadczenie,
7. umowa pożyczki gotówkowej z (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami,
8. umowa kredytu z (...) Bank S.A. wraz z załącznikami,
9. zeznania E. P.,
10. zeznania J. G.,
11. zeznania M. K.

5. 449, 577-579,
6. 196,
7. 288-298,
8. 306-312
9. 711v-713v,
10. 229v, 584-584v,
11. 651-652

- umowę pożyczki gotówkowej nr (...) na kwotę 58 553 zł na okres od dnia 15.02.2016 r. do dnia 09.02.2022 r., z której po dokonaniu potrąceń tytułem prowizji i kosztów ubezpieczenia do dyspozycji według umowy przekazana została kwota 32 700 zł. Jednocześnie A. S. w dniu 15.02.2016 r. zawarła z (...) Bank S.A. – w imieniu którego występowała E. P. – umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) na kwotę 23 285,90 zł, z którego po dokonaniu potrąceń kosztów kredytu do dyspozycji przekazana została kwota 18 000 zł, całkowita kwota do spłaty wynosiła 30 652,13 zł. Pokrzywdzona otrzymała egzemplarz umowy dopiero po 3 tygodniach. W treści umowy w miejscu rachunku bankowego, na który należało przelać pieniądze z (...) Bank S.A. wskazano konto M. M. (2) – kolegi R. K., który po wpływie środków zwrócił je R. K. W treści umowy z (...) Bank (...) S.A. wskazano natomiast rachunek bankowy J. G. – znajomej B. R. (1). B. R. (1) posiadała pełnomocnictwo do tego konta. Gotówka została przekazana przez B. R. (1) bezpośrednio M. F. odpowiednio 16.02.2016 r. w wysokości 15 000 zł w ramach umowy z (...) Bank S.A. oraz 17.02.2016

<p>r. w wysokości 25 000 zł w ramach umowy z (...) Bank (...) S.A. Pozostała część pieniędzy została przeznaczona na prowizje dla B. R. (1) i R. K., tj. w łącznej kwocie 10 700 zł. W oświadczeniu podpisanym przez A. S. potwierdziła ona, że otrzymała środki wypłacone z udzielonego kredytu w dniu 16.02.2016 roku. Oświadczenie opatrzone datą 15.02.2016 r.</p>			
<p>4. J. A. na prośbę swojego syna S. A. oraz byłej synowej S. R.-A. zaciągnęła w swoim imieniu zobowiązania, z których środki w całości przekazała na rzecz syna i synowej. Przy zawieraniu tych umów „pośredniczyła” B. R. (1). Formalności, w tym potrzebne dokumenty zostały zorganizowane przez S. R.-A., która także zainicjowała współpracę w tym zakresie z B. R. (1), ponieważ знаła ją z działalności w firmie (...), w ramach której B. R. (1) odbierała od S. R.-A. raty zaciągniętych „chwilówek”. J. A. nie ustalała warunków zawieranych umów zdając się całkowicie na synową oraz B. R. (1). W dniu 17.06.2016 r. J. A. udała się wraz ze S. A. oraz B. R. (1) do C., gdzie w (...) podpisała umowę z Bankiem (...) S.A.</p>	<p>1. zeznania J. A., 2. zeznania S. R. - A., 3. zeznania S. A., 4. częściowo wyjaśnienia B. R. (1), 5. umowa z Bankiem (...) S.A. wraz z załącznikami, 6. umowa z (...) Agricole wraz z załącznikami 7 zeznania M. K.</p>	<p>1. 33-35, 2. 53-54, 3. 47-49, 4. 449, 577-579, 5. 18-30, 6. 4-17 7. 651-652</p>	

– w imieniu którego występowała P. W. - o kredyt gotówkowy (...) nr (...) - (...) na okres 17.06.2016 r. – 21.11.2022 r. na kwotę 57 511,85 zł. Z powyższej kwoty B. R. (1) tego samego dnia przekazał gotówkę S. R.-A. w wysokości 20 000 zł, kwota 31 247 zł została przekazana na spłatę innych zobowiązań, a pozostałą część pieniędzy, tj. 5 976,53 zł B. R. (1) zachowała w ramach prowizji dla siebie i pozostałych pośredników, w tym R. K.. Egzemplarz umowy J. A. nie otrzymała bezpośrednio po jego podpisaniu.

Ponieważ S. R.-A. oraz S. A. wciąż pozostawali w trudnej sytuacji finansowej J. A. zgodziła się po raz kolejny zawrzeć na własny rachunek umowę pożyczki, celem uzyskania środków dla syna i jego żony, tym razem także przy pośrednictwie B. R. (1) i R. K.. Umowa została podpisana w C. w placówce finansowej prowadzonej przez E. Z., gdzie J. A. udała się ze S. R.-A. oraz córką B. R. (1). Przy zawieraniu umowy był obecny R. K.. J. A. zawarła z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej nr (...) w dniu 08.09.2016 r. na okres 08.09.2016-07.09.2022 r. na kwotę 62 500 zł, przy czym do dyspozycji postawiono kwota 50 000

<p>zł. Kwota 40 000 zł została przekazana przez B. R. (1) w gotówce do rąk S.-R. kolejnego dnia po zawarciu umowy.</p> <p>Każdorazowo egzemplarze umowy przeznaczone dla klienta B. R. (1) przekazywała po ok. tygodniu lub dwóch. Po ich otrzymaniu J. A. nie zgłaszała zastrzeżeń do ich treści.</p> <p>J. A. zgłosiła się na Policję w kwietniu 2017 r., kiedy S. R.-A. przestała spłacać raty.</p>			
<p>5.</p> <p>B. R. (1) jest byłą synową W. R.. W czasie trwania małżeństwa B. R. (1) z synem W. R., jak i po rozwodzie, który miał miejsce w 2016 r. B. R. (2) utrzymywała dobre relacje z W. R.. Były one znacznie lepsze niż relacje z teściową Z. R.. Małżeństwo B. R. (1) rozpadło się m.in. z powodu przemocy fizycznej ze strony męża, o czym wiedzieli także jej teściowie. W 2014 r. B. R. (1) zajmowała się udzielaniem pożyczek tzw. „chwilówek” w firmie (...). Sama także posiadała zadłużenie. Wcześniej W. R. i jego młodszy syn wspólnie byli żyrantami jednej z pożyczek, którą B. R. (1) zaciągnęła na kwotę 23 000 zł i której nie spłaciła. Z uwagi na kolejne kłopoty finansowe,</p>	<p>1. częściowo wyjaśnienia B. R. (1),</p> <p>2. częściowo zeznania W. R.,</p> <p>3. umowa kredytu gotówkowego z załącznikami,</p> <p>4. dokumentacja z postępowania egzekucyjnego,</p> <p>5. zawiadomienie o cesji,</p> <p>6. dokumentacja w sprawie rachunków bankowych,</p> <p>7. dokumentacja z postępowania przed sądem cywilnym,</p> <p>8. częściowo zeznania Z. R.,</p> <p>9.. częściowo zeznania L. K. (1)</p>	<p>1. 449, 577-579,</p> <p>2. 349-350,</p> <p>3. 217-223,</p> <p>4. 249-254, 259-260, 637, 643-644, 691-708,</p> <p>5. 362-363, 645, 646,</p> <p>6. 392-393,</p> <p>7. 626-627v, 632, 633, 638, 642</p> <p>8. 579-581v,</p> <p>9. 647-649,</p> <p>10. 753-777</p>	

B. R. (1) poprosiła W. R. o zaciągnięcie zobowiązania w swoim imieniu, ponieważ sama nie miała odpowiedniej zdolności kredytowej. Celem zawarcia umowy konieczna była zgoda współmałżonka, którego to dokumentu B. R. (1) nie posiadała, dlatego w miejscu podpisu Z. R. oskarżona podpisała się za teściową. W dniu 29.05.2014 r. W. R. skutecznie zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę kredytu gotówkowego nr (...) przeznaczonego częściowo na spłatę zobowiązań finansowych na kwotę 95 438,39 zł na okres od 29.05.2014 r. do 30.01.2024 r. Kwota 37 434,60 została przeznaczona na spłatę zobowiązań, a do dyspozycji kredytobiorcy pozostała kwota 34 937,15 zł. Kwoty zostały przelane na rachunki bankowe, których W. R. nie był posiadaczem. B. R. (1) początkowo spłacała zadłużenie, jednak po tym jak pogorszyła się jej sytuacja finansowa zaprzestała płacić raty a przeciwko W. R. skierowano egzekucję komorniczą. Wówczas W. R. w porozumieniu z B. R. (1) skierował do Komornika w dniu 20.02.2017 r. pismo, w którym wskazano, że wpłaty do Komornika będzie wykonywała B. R. (1). B. R. (1) dokonała kilku

10. opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów

<p>wpłać do momentu, w którym Komornik zwrócił jedną z wpłać z uwagi na wszczęcie postępowania w prokuraturze. Po tym czasie B. R. (1) nie dokonywała już wpłać. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w 2019 r. W. R. zmarł 14.05.2020 roku.</p>			
<p>6.</p> <p>Podpisy oraz parafy złożone na umowie kredytu gotówkowego nr (...) przeznaczonego częściowo na spłać zobowiązań finansowych z dnia 29.05.2014 r., na wniosku nr (...) o udzielnie kredytu oraz na dokumencie stanowiącym dyspozycję uruchomienia kredytu stanowią odpowiednio podpisy i parafy W. R..</p> <p>Podpis złożony na dokumencie stanowiącym „Zgodę współmałżonka” został wykonany przez B. R. (1), a zatem nie stanowi oryginalnego podpisu Z. R.. Podpis ten został upodobniony do wzorów oryginalnych sygnatur Z. R., ale reprezentuje też rozwiązania graficzne mające swoje odpowiedniki w rękopisach wzorcowych B. R. (1).</p>	<p>opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów</p>	<p>753-777</p>	
<p>7.</p> <p>B. R. (1) była dotychczas karana.</p>	<p>dane o karalności</p>	<p>540-541</p>	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1	B. R. (1)	W dniu 29 maja 2014 roku w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A. w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że użyła jako autentyczny dokument o nazwie „zgoda współmałżonka”, na którym wcześniej podrobiła podpis Z. R., który to dokument był konieczny do uzyskania kredytu przez W. R. i został załączony do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29 maja 2014 roku zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w G. z W. R. w kwocie 95.438,39 złotych, wprowadzając w ten sposób w błąd pokrzywdzonego, że Z. R. wyraża zgodę na zaciągnięcie zobowiązania wynikającego z tej umowy kredytowej przez jej męża W. R., czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. w G., czym wyczerpała dyspozycję art. 286 § 1 kk.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>8.</p> <p>W okresie od 31 sierpnia 2015 roku do 17 czerwca 2017 roku w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. F. (1) w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 8.000 zł, A. S. w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 11.700 zł, J. A. w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 15.976,53 zł, w ten sposób, że pobrała nienależną sobie prowizję od udzielania kredytów, którą podzieliła między siebie i R. K. oraz działając z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem W. R. w postaci pieniędzy w kwocie 95.438,39 zł, poprzez zaciągnięcie w dniu 29 maja 2014 roku na jego dane osobowe pożyczkę gotówkową w (...) Bank (...) S.A. w kwocie 95.438,39 zł, czym działała na szkodę J. F. (1), A. S., J. A. oraz W. R..</p>	<p>1. zeznania A. S.,</p> <p>2. zeznania Z. R.,</p> <p>3. zeznania L. K. (1),</p> <p>5. zeznania W. R.,</p> <p>6. zeznania E. Z.,</p> <p>7. wyjaśnienia B. R. (1),</p> <p>8. zeznania M. K.,</p> <p>9. zeznania J. F. (1)</p> <p>10 zeznania J. A.</p> <p>11. zeznania S. R. – A.</p> <p>12. zeznania S. A.</p> <p>13 opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów</p>	<p>1. 319-319v,</p> <p>2. 579-581v,</p> <p>3. 647v-649,</p> <p>4. 581-584,</p> <p>5. 349-350,</p> <p>6. 736-736v,</p> <p>7. 577-579,</p> <p>8. 651-652,</p> <p>9. 91v-92, 649-650</p> <p>10. 33-35</p> <p>11. 53-54,</p> <p>12. 47-49</p> <p>13. 753-777</p>	
<p>2. OCena DOWOdów</p>			

<p>2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1, 2, 3, 4, 5</p>	<p>Częściowo wyjaśnienia B. R. (1)</p>	<p>Sąd potraktował wyjaśnienia oskarżonej w przeważającej części za prawdziwe w zakresie, w jakim B. R. (1) potwierdziła sposób, w jaki działała w prowadzonej przez siebie placówce, udzielając pożyczek osobom, które w założeniu miały być kredytobiorcami lub pożyczkobiorcami jedynie w znaczeniu formalnym. Faktycznie kredyty i pożyczki były przeznaczane dla innych osób, niż to wynikało z dokumentów. Oskarżona nie kwestionowała, że pobierała prowizje w związku z pośrednictwem w udzielaniu kredytów i pożyczek oraz że wystawiła niezgodne z rzeczywistością zaświadczenie o zatrudnieniu J. F. (1). Przymiot wiarygodności wyjaśnień oskarżonej w tym zakresie zyskuje na znaczeniu w kontekście zeznań M. K., który przesłuchiwał oskarżoną w toku postępowania przygotowawczego. Wskazać bowiem należy, że świadek ten potwierdził, że nie wpływał na treść tych wyjaśnień. Sam fakt,</p>	

że oskarżona zmieniała w toku sprawy swoje stanowisko nie może zaś mieć znaczenia dla ich oceny skoro stanowi to jedynie o realizacji prawa do obrony. Ponadto Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego, w tym opinii biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów dał wiarę oskarżonej, co do okoliczności, iż to W. R. zawarł we własnym imieniu umowę o kredyt, czyniąc to na prośbę synowej. Stanowisko oskarżonej znajduje potwierdzenie nie tylko w przytoczonej opinii, ale także osobowym materiale dowodowym, jako że zarówno L. K. (1), jak i Z. R. potwierdziły, że jeszcze przed zaciągnięciem spornego zobowiązania W. R. podżyrował pożyczkę B. R. (1) i mimo, że B. R. (1) jej nie spłaciła, co uczynili ostatecznie jej teściowie, to również później W. R. pozostawała z nią w dobrych relacjach. Ponadto przez wzgląd na sytuację osobistą B. R. (1), w tym stosowaną wobec niej przemoc fizyczną przez syna pokrzywdzonego oraz podaną okoliczność, że Z. R. miałyby nie dopuścić do kolejnej takiej sytuacji, w której teściowie mieliby odpowiadać za zaciągnięte zobowiązania, logicznym jest, że pomimo udzielania takiej pomocy B. R. (1),

		<p>W. R. nie powiedział o tym pozostałym członkom rodziny, a nawet kwestionował ten fakt w późniejszym czasie, w szczególności mając na uwadze wysokość tego zobowiązania. Nie można także wbrew twierdzeniom oskarżonej przyjąć, że sfalszowała podpisy W. R. na umowie o kredyt, a następnie sukcesywnie odbierała korespondencję kierowaną do W. R., w tym od Komornika, a nawet z nim korespondowała. Wszystko to zaś miałyby się odbywać bez wiedzy i udziału W. R..</p>	
5	Częściowo zeznania W. R.	<p>Zeznania W. R. Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej pokrzywdzony odniósł się do relacji rodzinnych z B. R. (1) oraz faktu, iż doszło do zawarcia umowy kredytu w jego imieniu. Całokształt okoliczności sprawy nie dał jednak podstaw, aby dać wiarę twierdzeniom pokrzywdzonego, iż to nie on złożył podpisy i parafy na umowie kredytu, w szczególności twierdzenia te nie wytrzymały konfrontacji z opinią biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów.</p>	
5	Częściowo zeznania Z. R.	<p>Zeznania Z. R. Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej odniosła się ona do relacji rodzinnych z B. R. (1) oraz faktu, iż doszło do zawarcia umowy kredytu na nazwisko W. R.. Sąd</p>	

		<p>dał wiarę świadkowi, że to nie ona podpisała się na dokumencie „Zgoda współmałżonka”. Zeznania w tej części korespondują bowiem z opinią biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. Całokształt okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, nie dał natomiast podstaw, aby dać wiarę twierdzeniom świadka, iż to nie W. R. złożył podpisy i parafy na umowie kredytu.</p>	
5	Częściowo zeznania L. K. (1)	<p>Zeznania L. K. (1) Sąd uznał za wiarygodne w części, w jakiej odniosła się ona do relacji rodzinnych z B. R. (1) oraz faktu, iż doszło do zawarcia umowy kredytu na nazwisko W. R.. Całokształt okoliczności sprawy, w tym zwłaszcza opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, nie dał jednak podstaw, aby dać wiarę twierdzeniom świadka, iż to nie W. R. złożył podpisy i parafy na umowie kredytu.</p>	
1, 3	Zeznania R. K.	<p>Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom R. K., w szczególności, w zakresie okoliczności dotyczącej jego współpracy z B. R. (1) oraz okoliczności zawarcia umowy pożyczki z A. S.. Zeznania tego</p>	

		świadka korespondują z wyjaśnieniami B. R. (1), zeznaniami A. S. i M. F..	
1, 3	Zeznania E. P.	Zeznania świadka są konsekwentne, logiczne i spójne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności pozwalające podważyć wiarygodność tego świadka.	
1, 2	Zeznania S. M.	Zeznania świadka są konsekwentne, logiczne i spójne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności pozwalające podważyć wiarygodność tego świadka.	
3	Zeznania M. M. (2)	Zeznania świadka są konsekwentne, logiczne i spójne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności pozwalające podważyć wiarygodność tego świadka.	
3	Zeznania J. G.	Zeznania świadka są konsekwentne, logiczne i spójne. W toku postępowania nie ujawniły się okoliczności pozwalające podważyć wiarygodność tego świadka.	
2	Zeznania J. F. (1)	Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić zeznaniom J. F. (1) wiarygodności, w szczególności, że J. F. (1) zeznawał co do okoliczności zawarcia umowy pożyczki. Ponadto	

		<p>przyznał szczerze, że nie był zainteresowany ustalaniem szczegółów i warunków umowy. Zeznania świadka są w ocenie Sądu klarowne, wyczerpujące i pozbawione sprzeczności, korespondują z osobowym i nieosobowym materiałem dowodowym wobec czego należało je uwzględnić w całości.</p>	
2, 3	Częściowo zeznania M. F.	<p>Zeznania M. F. Sąd wziął pod uwagę w części, w której wskazuje na okoliczności zawierania pożyczek zarówno z A. S., jak i J. F. (2). Sąd dał wiarę jej zeznaniom jedynie w takim zakresie w jakim były zgodne z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p>	
3	Zeznania A. S.	<p>Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić zeznaniom A. S. wiarygodności w przeważającym zakresie, w szczególności, w zakresie okoliczności zawarcia umowy, a nadto faktu, że nie była zainteresowana ustalaniem jej warunków i w tym zakresie całkowicie zaufała M. F. i B. R. (1).</p>	
4	Zeznania J. A.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom J. A.. Świadek ten potwierdziła okoliczności zawarcia umów, a nadto fakt, że nie była zainteresowana ustalaniem ich warunków i w tym zakresie całkowicie zaufała S. R.-A.</p>	

		<p>oraz swojemu synowi S. A.. Zeznania w tej części korespondują z zeznaniami S. R.-A. i S. A. oraz wyjaśnieniami oskarżonej.</p>	
4	<p>Zeznania S. A.</p>	<p>Świadek w sposób konsekwentny, logiczny i spójny oraz obiektywnie wskazał okoliczności zawierania umów pożyczki i kredytu. Wskazał, że J. A. nie brała udziału w negocjowaniu warunków dotyczących tych umów. Zgodziła się wziąć pożyczkę i kredyt dla S. R.-A. i S. A.. Ponadto świadek przyznał bardzo ważną okoliczność, że oskarżona mówiła od samego początku, iż weźmie prowizję za załatwienie pożyczki i kredytu. Zeznania S. A. korespondują z zeznaniami S. R.-A., J. A. i wyjaśnieniami oskarżonej.</p>	
4	<p>Zeznania S. R.-A.</p>	<p>Świadek w sposób konsekwentny, logiczny i spójny oraz obiektywnie wskazała okoliczności zawierania umów pożyczki i kredytu. Wskazała, że J. A. nie brała udziału w negocjowaniu warunków dotyczących tych umów. Zgodziła się wziąć kredyt i pożyczkę dla S. R.-A. i S. A.. Ponadto świadek przyznała bardzo ważną okoliczność, że oskarżona mówiła od samego początku, iż weźmie prowizję za załatwienie pożyczki i kredytu. Zeznania S.</p>	

		R.-A. korespondują z zeznaniami S. A., J. A. i wyjaśnieniami oskarżonej.	
2, 3, 4	Zeznania M. K.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka. Jest on osobą obcą dla stron. Nie ma zatem żadnego interesu w tym aby składać zeznania na korzyść którejkolwiek ze stron. Świadek jest emerytowanym policjantem. W swoich depozycjach przekazał jedynie informacje znane mu z racji wykonywanych czynności służbowych. Świadek opisał w jaki sposób dokonuje przesłuchiwanie osób. Przede wszystkim wskazał w jaki sposób odbyło się przesłuchanie oskarżonej na etapie postępowania przygotowawczego. Świadek składając zeznania i będąc świadomym odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań wskazał, że B. R. (1) podczas składania wyjaśnień miała zagwarantowaną swobodę wypowiedzi, nikt na nią nie wpływał i nie wymuszał na niej złożenia wyjaśnień określonej treści. Świadek potwierdził, że oskarżona sama się szczerze przyznała do pobierania prowizji od udzielanych kredytów.</p>	
5, 6	Opinia biegłej sądowej z zakresu	W ocenie Sądu sporządzona przez biegłą opinia jest całościowa, jasna i zrozumiała,	

kryminalistycznych badań dokumentów

zawiera odpowiedzi na postawione przez Sąd tezy dowodowe. Opinia nie zawiera sprzeczności i jest rzetelna, przez co Sąd nie miał wątpliwości, co do jej wartości dowodowej, a w konsekwencji uwzględnił przedmiotowe opracowanie w całości. Wskazać przy tym należy, że pomimo braku jednoznacznych odpowiedzi, co do paraf W. R. nakreślonych na umowie kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29.05.2014 r., to opinia zachowuje swoje znaczenie w sprawie. Także w zakresie stwierdzenia biegłej, że podpis Z. R. na dokumencie „Zgoda współmałżonka” został upodobniony do wzorów oryginalnych sygnatur Z. R., ale prezentuje też rozwiązania graficzne mające swoje odpowiedniki w rękopisach wzorcowych B. R. (1), co sugeruje tę osobę jako wykonawcę dokumentu, również opinia zachowuje swoje znaczenie w sprawie. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że rolą Sądu jest skonfrontowanie wniosków opinii z pozostałym zebrany w sprawie osobowym i nieosobowym materiałem dowodowym. Tym samym skoro stwierdzono, że podpisy W. R. korespondują graficznie z oryginalnymi sygnaturami W. R., nie sposób przyjąć

		<p>aby przy podpisywaniu umowy ktoś inny podpisywał się na tym samym dokumencie za niego parafami. Ponadto trzeba mieć na uwadze, że przy zawieraniu umowy udział brali B. R. (1) i W. R.. O przedmiotowej umowie nic nie wiedziała Z. R., co wynika z zeznań Z. R., L. K. (2) oraz wyjaśnień samej oskarżonej. Tym samym nie sposób przyjąć aby podpis na dokumencie „Zgoda współmałżonka” został nakreślony przez Z. R.. Biegła nie sugeruje nawet że mógł go nakreślić W. R.. Tym samym jedyną osobą, która mogła to jeszcze zrobić jest B. R. (1). Jak stwierdziła natomiast biegła podpis Z. R. na tym dokumencie, prezentuje rozwiązania graficzne mając swoje odpowiedniki w rękopisach wzorcowych B. R. (1), co sugeruje tę osobę jako wykonawcę kwestionowanego podpisu.</p>	
1-5	<p>umowa ramowa współpracy</p> <p>umowa pożyczki gotówkowej wraz z załącznikami</p> <p>oświadczenia</p> <p>umowa pożyczki gotówkowej z (...) Bank (...) S.A. wraz z załącznikami,</p> <p>umowa kredytu z (...) Bank S.A. wraz z załącznikami,</p>	<p>Wskazany nieosobowy materiał dowodowy nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność.</p>	

	<p>umowa z Bankiem (...) S.A. wraz z załącznikami,</p> <p>umowa z (...) Agricole wraz z załącznikami</p> <p>umowa kredytu gotówkowego z załącznikami,</p> <p>dokumentacja z postępowania egzekucyjnego,</p> <p>zawiadomienie o cesji,</p> <p>dokumentacja w sprawie rachunków bankowych,</p> <p>dokumentacja z postępowania przed sądem cywilnym,</p>		
7	dane o karalności	Wskazany nieosobowy materiał dowodowy nie był podczas postępowania kwestionowany i Sąd nie znalazł podstaw, aby podważyć jego wiarygodność.	
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
8	Częściowe zeznania A. S.	Sąd pominął zeznania A. S. w zakresie, w jakim świadek wskazała, że nie została poinformowana o prowizji dla B. R. (1) za załatwienie pożyczki.	

Okoliczność pobierania prowizji przez B. R. (1) znajduje potwierdzenie w jej wyjaśnieniach oraz zeznaniach świadków, tj. S. R.-A., J. F. (1), czy S. A.. Nadto trudno zgodnie z zasadami logicznego rozumowania przyjąć, że B. R. (1) działała nieodpłatnie, w szczególności, że jej pośrednictwo w zawieraniu umów przez A. S. nie budziło żadnych wątpliwości. Ponadto wiarygodność świadka osłabia fakt, że A. S. nie interesowała się warunkami na jakich ma być zawarta umowa wprost wskazując, że zdawała się w tym zakresie na M. F. i B. R. (1). Tym bardziej trudno przyjąć, że w polu jej zainteresowania znalazł się akurat warunek dotyczący prowizji dla B. R. (1) i innych osób pośredniczących w zawarciu umów.

Z zeznań A. S. wynika, że nie była ona zainteresowana ustalaniem jej warunków i w tym zakresie całkowicie zaufała M. F. i B. R. (1). Powyższe w konfrontacji z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym daje podstawy do uznania przez Sąd, że nie są wiarygodne twierdzenia A. S., że czuje się ona pokrzywdzona, że nie została poinformowana o prowizji na rzecz B. R. (2) i R. K.

		<p>oraz że pieniądze zostały przekazane na inne konto niż kredytobiorcy. Jeszcze raz należy podnieść, że A. S. podała, że nie uczestniczyła w ustalaniu warunków umowy, a decyzje, co do numer konta i kwoty pożyczki oraz sposób jej wypłaty pozostawały po stronie M. F.. Tym samym kwota prowizji była przedmiotem ustaleń M. F. i B. R. (1). Jeżeli w tym zakresie pojawiły się jakieś nieprawidłowości po stronie B. R. (1), to osobą pokrzywdzoną mogła być ewentualnie M. F., na której to rzecz były faktycznie wypłacane pieniądze. Logicznym jest, że to jakie ostatecznie pieniądze otrzymała M. F., nie było w kręgu zainteresowania A. S. skoro te pieniądze i tak w całości miały zostać przekazane M. F.. A. S. interesowało tylko to aby pożyczka i kredyt były spłacane przez M. F. w terminie.</p>	
8	Częściowe zeznania: W. R., Z. R., L. K. (1)	<p>Zeznania wskazanych świadków, co do nieprawdziwości podpisów i paraf W. R. na umowie kredytu nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym, w szczególności mając na uwadze treść opinii biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów. Brak jest innego dowodu osobowego lub</p>	

		<p>nieosobowego na poparcie twierdzeń pokrzywdzonego i świadków, zaś same zeznania W. R. zaprzeczające, iż podpisał umowę nie tłumaczą, w jaki sposób jego podpis znalazł się na dokumencie, a także w jaki sposób B. R. (1) miałyby kontrolować bez jego udziału korespondencję otrzymywaną w sprawie zadłużenia. Ponadto ani Z. R. ani L. R. nie zaprzeczyły, że B. R. (1) już wcześniej otrzymywała podobne wsparcie od teścia, który podżyrował jej pożyczkę, a nadto, że pozostawała z nim w dobrych relacjach. Okoliczności zawarcia umowy przez W. R. podawane przez B. R. (1) są spójne i logiczne, w przeciwieństwie do stanowiska wskazanych wyżej świadków i pokrzywdzonego. Tym samym zeznania wskazanych świadków w tej części Sąd uznał za niewiarygodne.</p>	
8	Zeznania E. Z.	<p>Zeznania świadka nie wniosły istotnych informacji do sprawy, a nadto pozostawały w sprzeczności z materiałem osobowym, tj. szczegółowymi zeznaniami S. M., która potwierdziła współpracę E. Z. z R. K., czemu z kolei zaprzeczała E. Z., a także były sprzeczne z materiałem nieosobowym,</p>	

		<p>tj. umowami, w których treści wskazywano E. Z., jako pośrednika kredytowego, z uwagi na fakt, iż w prowadzonej przez nią placówce w C. podpisano część kwestionowanych umów. Tym samym Sąd uznał, że zeznania E. Z. nie mają większego znaczenia dla niniejszego postępowania.</p>	
2, 3, 4, 5	Częściowe wyjaśnienia B. R. (1)	<p>Jednoznaczna i niekwestionowana opinia biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów dyskwalifikuje wyjaśnienia B. R. (1) w części, w jakiej zaprzeczała ona, by podrobiła podpis Z. R. na dokumencie stanowiącym zgodę współmałżonka na zaciągnięcie kredytu. Brak kontr dowodów na powyższe stanowi o braku przymiotu wiarygodności wskazanej części wyjaśnień B. R. (1). Ponadto Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, w części w której wskazała, że kwoty kredytu, pożyczki były wypłacone zgodnie z umową. Tym samym oskarżona próbowała wykazać, że z kwoty przekazywane klientom nie były pomniejszane o prowizje. Twierdzenie oskarżonej w tej części jest zupełnie odosobnione. Przeczą tym wyjaśnieniom wzajemnie się uzupełniające zeznania</p>	

		J. F. (1), M. F., A. S., J. A., S. R.-A., S. A..	
2, 3	Częściowo Zeznania M. F.	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka, co do twierdzeń, że to J. F. (1) i A. S. byli inicjatorami zawarcia umów pożyczek. M. F. złożyła również kompletnie niewiarygodne zeznania, że nic nie wie na temat kredytu wziętego przez A. S.. Powyższe przeczy treści zeznań J. F. (1), A. S. oraz wyjaśnieniom oskarżonej B. R. (1). Wskazać należy, że świadek ten kwestionowała, że miała wiedzę, że B. R. (1) za załatwienie pożyczki pobierze stosowne prowizje. Zeznania M. F. w tym zakresie są nielogiczne i sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Przede wszystkim trzeba mieć na uwadze, że M. F. nie miała zdolności kredytowej i bez pomocy B. R. (1) nie uzyskalaby tych pożyczek. B. R. (2) w celu załatwienia tych pożyczek musiała wykorzystać swoje znajomości oraz wiedzę i doświadczenie w tego typu sprawach. Tym samym oczywistym jest, że B. R. (1) nie świadczyła pomocy w „załatwieniu” pożyczek za darmo. M. F. musiała o tym wiedzieć. Jak sama zresztą wskazała, że poszukiwała</p>	

właśnie takiej osoby, jak B. R. (1), która zajmuje się w ramach swojej działalności „załatwianiem” określonych pożyczek, tj. formalnie zaciąganych na inną niż zainteresowana osoba. W szczególności, że oskarżona „załatwiała” pożyczki dla osób z problemami ze zdolnością kredytową. Ponadto M. F. podała, że przy zawieraniu umowy przez A. S., a zatem już po zawarciu umowy przez J. F. (1), liczyła się z kosztami kredytu, w tym naliczonej w umowie prowizji, a jednocześnie oczekiwała, iż B. R. (1) wykona swoją pracę nieodpłatnie, co w przekonaniu Sądu przeczy zasadom logiki, w szczególności, że znała schemat współpracy z B. R. (1), w tym fakt, że pobiera ona prowizję. Skoro zatem M. F. ponownie skorzystała z usług B. R. (1) należy przyjąć, że nie miała uwag do warunków tej współpracy. Tym samym zeznania M. F. odnoszące się do braku udzielenia informacji, co do pobrania prowizji przez B. R. (1) są w przekonaniu Sądu niewiarygodne. Ponadto zeznania te pozostają w opozycji do zeznań S. R.-A. i S. A.. Świadczenie Ci konsekwentnie wskazywali jak działała B. R. (1) przy załatwianiu kredytów na inne osoby. Zgodnie podnieśli, że przy tego

		typu sprawach B. R. (1) od początku wskazywała, że będzie pobierać prowizję. Sąd tym samym nie znajduje żadnych racjonalnych powodów dlaczego miałyby inaczej postępować przy zawieraniu pożyczek dla M. F..	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1	B. R. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżona stoi pod zarzutem czynu z art. 286 § 1 kk. Przepis ten stanowi, że kto, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego			

rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 286 § 1 kk oszustwo zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Nadto koniecznym jest skutek w postaci uszczerbku w mieniu pokrzywdzonego.

Sąd nie miał wątpliwości, że działalność B. R. (1) odbiegała od standardów placówek finansowych, przy czym schemat tego działania nie stanowił o przestępstwie tak długo, jak B. R. (1) nie realizowała wobec pokrzywdzonych, wskazanych w akcie oskarżenia, znamienia polegającego na wprowadzeniu w błąd, czy też wyzyskaniu błędu. To pierwsze następuje wówczas, gdy sprawca podejmuje podstępne zabiegi prowadzące do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Ta postać oszustwa nazywana bywa

„oszustwem czynnym” (por. Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1133). Wyzyskanie błędu zachodzi natomiast wtedy, kiedy pokrzywdzony już ma błędne wyobrażenie o rzeczywistości, sprawca zaś wyobrażenie to wykorzystuje (por. Michalski [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 1133). Zarzucany B. R. (1) czyn z art. 286

§ 1 kk polegający na tym, że pobrała ona nienależną sobie prowizję od udzielania kredytów, którą podzieliła między siebie i osobę, co do której materiały zostały wyłączone do odrębnego postępowania, którym to czynem poszkodowani mieli być A. S., J. A. i J. F. (1) w okolicznościach niniejszej sprawy nie mógł się ostać. Zachowanie B. R. (1) nie było podstępne. Nie wprowadziła ona też nikogo w błąd. Zauważyć należy, że fakt jedynie formalnego „podstawienia” kredytobiorcy nie był ukrywany, zaś zainteresowany właściwy klient organizował całość dokumentów potrzebnych do zawarcia umowy. A. S., J. A., J. F. (1) nie byli w żaden sposób osobami pokrzywdzonymi zachowaniem B. R. (1). Dobrowolnie zgodzili się zaciągać pożyczki i kredyty dla M. F., S. R.-A., S. A.. Zarówno A. S., jak i J. A. oraz J. F. (1) nie wykazywali

żadnego zainteresowania ustalaniem warunków umowy, czy dokumentami potrzebnymi do jej zawarcia, udostępniając jednocześnie wszystkie potrzebne dane osobowe. Nie ma w okolicznościach niniejszej sprawy przesłanek, aby sądzić, że osoby te nie miały możliwości zapoznania się z podpisywanymi dokumentami, czy choćby uzyskania informacji od samej B. R. (1), co do zaciąganych zobowiązań. Dość wskazać, że pokrzywdzeni nie znali często w chwili podpisywania umowy dokładnej kwoty zobowiązania, na które się godzili, a tym bardziej kosztów, czy prowizji. Co znamienne, żaden z pokrzywdzonych nie wskazał, że B. R. (1) deklarowała mniejszą prowizję lub jej brak, ale ewentualnie że nie mieli o powyższym żadnej informacji. Nie można jednak z tego wywnioskować, że taka prowizja nie była znana dla formalnych pożyczkobiorców i kredytobiorców, skoro udział B. R. (1) w „pośredniczeniu” w zawieraniu umów oraz jej nakład pracy był oczywisty dla wszystkich uczestników, nawet tych którzy jedynie podpisywali dokumenty. Tym bardziej, że B. R. (1) wykorzystywała swoje znajomości w celu załatwienia pożyczek i

kredytów dla osób bez zdolności kredytowej. W tym zakresie służyła też swoją radą i doświadczeniem. Trudno zatem przyjąć aby robiła to za darmo. Ponadto nie sposób przyjąć, że informacja w przedmiocie pobierania prowizji była w ogóle w kręgu zainteresowania formalnych kredytobiorców i pożyczkobiorców, skoro nie posiadali oni wiedzy, nawet co do podstawowych warunków umowy, opierając się na zaufaniu do osób, dla których zaciągali zobowiązania i to te osoby ustalały warunki transakcji. J. F. (1), A. S., J. A., jeżeli już mieliby być w niniejszej sprawie osobami pokrzywdzonymi, to nie zachowaniem B. R. (1), tylko zachowaniem M. F., S. R. A. i S. A.. To bowiem te osoby wprowadziły w błąd tych pokrzywdzonych obiecując, że będą spłacać zaciągnięte na ich rzecz kredyty i pożyczki, czego jednak w ostatecznym rozrachunku nie zrobili. Także M. F., S. R. – A. i S. A. nie zostali w żaden sposób oszukani zachowaniem oskarżonej. Byli bowiem od początku świadomi, że za załatwienie dla nich kredytów i pożyczek B. R. (1) pobierze prowizję.

Tak naprawdę w tej części można by się ewentualnie

dopatrywać przestępstwa, którego sprawcami mogli być działając wspólnie i w porozumieniu z B. J. F., A. S., J. A., M. F., S. R.-A., S. A.. Pokrzywdzonymi natomiast mogłyby być ewentualnie banki, które faktycznie udzieliły pożyczek i kredytów. Trzeba bowiem pamiętać, że wskazane osoby wprowadziły w błąd banki co do faktycznych kredytobiorców. Ponadto przy zawieraniu tych umów przedkładane były nieprawdziwe dokumenty dotyczące zatrudnienia i dochodów formalnych kredytobiorców. Sąd w tym postępowaniu nie mógł jednak skazać za takie zachowanie B. R. (1), gdyż byłoby to wyjście poza granice oskarżenia.

Natomiast sam brak dbałości o własne interesy przez J. F. (1), A. S., J. A. i ich udział w tak organizowanych czynnościach bankowych, jakkolwiek oceniany negatywnie, nie może prowadzić do wniosku, że oskarżona celowo doprowadziła rzekomych pokrzywdzonych do mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. W przekonaniu Sądu B. R. (1) swoim zachowaniem nie dała wyrazu tego, że świadczyła usługi bezpłatnie, a przede wszystkim nie tworzyła, co do tego żadnych pozorów, natomiast pokrzywdzeni mieli świadomość, tego

w jakich czynnościach uczestniczą i godzili się na to „bezprawie cywilne” jednocześnie nie zachowując przy tym żadnej ostrożności.

Ponadto, tak jak chociażby w przypadku J. A., B. R. (1) dwukrotnie i w pewnych odstępach czasu, pośredniczyła przy zawieraniu przez pokrzywdzoną umowy. Skoro zatem J. A. ponownie skorzystała z usług oskarżonej i to po upływie kilku miesięcy, to należy przyjąć, że była zorientowana, co do rzeczywistych całkowitych kosztów „załatwienia” kredytu. Natomiast, co znamienne, podobnie jak pozostali pokrzywdzeni, poczuła się oszukana dopiero w chwili, kiedy to faktyczny „kredytobiorca”, dla którego kredyt lub pożyczka były zaciągane przestał spłacać raty zgodnie z wcześniejszymi zapewnieniami. A zatem w przekonaniu Sądu, to nie działania B. R. (1) były przyczyną zakwestionowania zawartych umów, w tym przede wszystkim pobrana przez nią prowizja, ale stanowiły o tym reakcje pokrzywdzonych na faktycznie powstałą szkodę, na skutek braku spłaty kredytów przez osoby, które faktycznie z nich korzystały.

W konsekwencji Sąd uznał, że w tym

zakresie zarzut okazał się niezasadny i wyeliminował go z opisu czynu.

Jednocześnie należy zauważyć, że inny charakter miał czyn zarzucany oskarżonej w związku z zawarciem umowy przez W. R.. W toku niniejszej sprawy Sąd ustalił, że W. R. poprzez złożenie na dokumentach bankowych w dniu 29.05.2014 r. swojego podpisu i paraf skutecznie zawarł z (...) Bank (...) S.A. w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 95.438,39 zł. Tym samym Sąd nie podzielił w tym zakresie opisu czynu dokonanego przez prokuratora, że B. R. (1) zaciągnęła na dane osobowe W. R. pożyczkę gotówkową, o czym W. R. nie wiedział a w konsekwencji doprowadziła W. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Nie ulega wątpliwości, że inicjatorem zaciągnięcia tego zobowiązania była B. R. (1), która wówczas znajdowała się w złej sytuacji finansowej i nie miała zdolności kredytowej. Okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, że W. R. pozostając z synową, tj. B. R. (1) w dobrych stosunkach oraz już wcześniej będąc żyrantem pożyczki przez nią zaciągniętej raz jeszcze zgodził się jej w ten sposób

pomóc finansowo. W. R. nie kwestionował także, że Z. R. nie udzieliłaby zgody na taką właśnie pomoc, co tłumaczy brak wiedzy pozostałych członków rodziny o zawarciu przedmiotowej umowy. Nie można zatem przyjąć za oskarżycielem publicznym, że zachowanie oskarżonej wobec W. R. było wprowadzeniem go w błąd, skoro W. R. wyraził na powyższe zgodę o czym świadczą podpisy złożone na umowie. Ich prawdziwość Sąd poddał ocenie przez pryzmat opinii biegłej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów, ostatecznie nie mając wątpliwości, co do tego, że stanowią pismo W. R..

Warunkiem udzielenia kredytu było jednak także przedstawienie zgody współmałżonka, tj. Z. R.. Złożenie przez oskarżoną podpisu na takim dokumencie, jako Z. R., a zatem bez zgody i wiedzy tejże, z całą pewnością stanowi o realizacji znamienia wprowadzenia w błąd pokrzywdzonego. W tym przypadku pokrzywdzonym jest jednak nie W. R., tylko bank, tj. (...) Bank (...) S.A. w G.. O statusie pokrzywdzonego świadczy to, że Bank udzielając kredytu podmiotowi, który nie spełniał ku temu warunków, gdyż nie

posiadał wymaganą zgodę, zawarł jednak tę umowę narażając się na brak spłaty kredytu przez podmiot do tego niezdolny z powodów formalnych. A zatem stworzone przez oskarżoną pozory wyrażenia zgody współmałżonka bezsprzecznie stanowią o takim podstępnym działaniu, które wywołało po stronie pokrzywdzonego błąd, a w konsekwencji niekorzystne rozporządzenie mieniem o którym mowa w art. 286 § 1 kk.

Ostatecznie należało zatem uznać, że oskarżona B. R. (1) dopuściła się czynu z art. 286 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 29 maja 2014 roku w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A. w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, że użyła jako autentyczny dokument o nazwie „zgoda współmałżonka”, na którym wcześniej podrobiła podpis Z. R., który to dokument był konieczny do uzyskania kredytu przez W. R. i został załączony do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 29 maja 2014 roku zawartej pomiędzy (...) Bank (...) S.A. w G. z W. R. w kwocie 95.438,39 złotych, wprowadzając w

ten sposób w błąd pokrzywdzonego, że Z. R. wyraża zgodę na zaciągnięcie zobowiązania wynikającego z tej umowy kredytowej przez jej męża W. R., czym działała na szkodę (...) Bank (...) S.A. w G..

Tak sformułowany opis czynu, którego dopuściła się B. R. (1), pozwolił przypisać oskarżonej winę, która została bezspornie wykazana.

Nie był jednak w pełni zasadny zarzut sformułowany przez oskarżyciela publicznego, który uchybił istocie problemu niniejszej sprawy. Nie sposób bowiem przypisać oskarżonej w okolicznościach niniejszej sprawy przestępczego działania, w zakresie pobieranych prowizji, skoro także pokrzywdzeni świadomie brali udział w organizowanych przez nią czynnościach stanowiących bezprawie cywilne, jedynie w niewielkim stopniu interesując się konsekwencjami wynikającymi z zawieranych przez nich umów. Brak jest obiektywnych przesłanek, aby uznać, że w którymkolwiek momencie pokrzywdzeni zostali wprowadzeni w błąd, co do faktycznie podejmowanych czynności.

Sąd skazując oskarżoną za przypisanie jej ostatecznie w punkcie 1 czyn, nie wyszedł jednocześnie poza granice oskarżenia. Trzeba bowiem mieć na uwadze, że B. R. (1) został zarzucony między innymi czyn który polegał na zaciągnięciu na rzecz W. R. pożyczki w oparciu o nierzetelne dokumenty przedstawione bankowi. W tym zakresie potwierdziło się, że był tylko jeden taki dokument tj. „Zgoda współmałżonka” na zaciągnięcie kredytu. I za takie zachowanie Sąd skazał B. R. (1).

Sąd nie jest związany ani opisem czynu ani kwalifikacją prawną przyjętą przez oskarżyciela w akcie oskarżenia. Jak wynika z zasady skargowości określonej w art. 14 § 1 kpk, sąd orzeka tylko co do czynu zarzucanego w akcie oskarżenia na żądanie uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu. Chodzi tu o czyn w znaczeniu naturalnym, tj. zdarzenie faktyczne (historyczne). Zmiana może być przez sąd rozważana tylko wówczas, gdy chodzi o ten sam czyn w znaczeniu historycznym, który został oskarżonemu zarzucony. Zdaniem Sądu przypisanie ostatecznie oskarżonej czyn jest tym samym czynem w znaczeniu historycznym,

który został B. R. (1) zarzucony. Sąd w tym zakresie utrzymał się w granicach oskarżenia.

Reasumując, Sąd przyjął odmiennie niż oskarżyciel, że oskarżona wypełniła znamiona z art. 286 § 1 kk działając na szkodę pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A. w G.. Odmiennie niż oskarżyciel publiczny Sąd przyjął, że pokrzywdzonym jest tutaj Bank, nie zaś W. R., co wynika z odmiennych ustaleń Sądu, tj. iż podpisy na umowie zostały złożone przez samego pokrzywdzonego W. R., a jedynie podpis Z. R. na dokumencie stanowiącym zgodę współmałżonka na zaciągnięcie kredytu został złożony przez B. R. (1). Działania oskarżonej były skierowane na wprowadzenie w błąd Banku, tak aby W. R. uzyskał kredyt. Tym samym to Bank udzielił kredytu osobie niezdolnej z przyczyn formalnych do jego zaciągnięcia. To, że Z. R., jako współmałżonek odpowiada na gruncie prawa cywilnego za zobowiązania W. R. także po jego śmierci, nie stanowi jednak o statusie pokrzywdzonej w przedmiotowej sprawie. Zauważyć należy, że do niekorzystnego rozporządzenia mieniem doszło po stronie Banku, zaś zadłużenie Z. R. jest jedynie czynnością wtórną wobec zawartej umowy.

Gdyby zatem B. R. (1) w pierwszej kolejności nie wprowadziła w błąd Banku, to po stronie Z. R. nie doszłoby do powstania zadłużenia w ogóle.

W tym stanie rzeczy Sąd zmodyfikował opis czynu, ostatecznie przypisując jednak oskarżonej popełnienie czynu z art. 286 § 1 kk z przyczyn wskazanych powyżej.

Jednocześnie należy zauważyć, że w momencie podejmowania przypisanego oskarżonej działania przestępnego była ona osobą dojrzałą, zdolną do rozpoznania bezprawności swojego czynu i znajdowała się sytuacji, która nie wykluczała możliwości dania posłuchu normie prawnej. Jednocześnie w realiach niniejszej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonej lub jej winę.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. R. (1)	1	1	<p>Mając na uwadze poczynione ustalenia faktyczne, analizując i oceniając w powyższy sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy, nie budzi wątpliwość, iż zachowanie oskarżonej stanowi czyn zabroniony o dużym stopniu społecznej szkodliwości.</p> <p>Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości Sąd kierował się w szczególności:</p> <p>- rodzajem dobra naruszonego przez zachowanie oskarżonej jakim jest mienie;</p>

- rozmiarami wyrządzonej szkody – duża kwota wyrządzonej szkody majątkowej w wysokości 95 438,39 złotych;

- popełnieniem przestępstwa z zamiarem bezpośrednim;

- motywacją sprawcy, która działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

- sposobem i okolicznościami popełnienia czynu, który polegał na z góry ustalonym i wypracowanym już schemacie działania.

Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności łagodzących.

Wymierzając karę Sąd uwzględnił na niekorzyść oskarżonej jej uprzednią karalność. Jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał ponadto oskarżonej działanie z niskich pobudek tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Mając na uwadze powyższe kwestie, a także zważając, aby kara była współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także, aby zrealizował cele zapobiegawcze i poprawcze w stosunku do oskarżonej oraz wytyczne w zakresie prewencji ogólnej, Sąd wymierzył

			<p>oskarżonej karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.</p> <p>Z uwagi na okoliczność, że B. R. (1) działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd wymierzył jej na podstawie art. 33 § 2 kk karę grzywny w ilości 80 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.</p> <p>Miarkując wysokość kary grzywny, oprócz okoliczności wskazanych powyżej Sąd miał na uwadze również sytuację materialną i osobistą oskarżonej. Oskarżona pozostaje zatrudniona na stażu z wynagrodzeniem 1000 zł miesięcznie i ma na utrzymaniu 11-letnią córkę. Jednocześnie jest osobą młodą, zdrową i posiada zdolności zarobkowe. Tym samym zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny nie przekracza możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonej. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny wyrobi i jednocześnie pogłębi przekonanie (zarówno wobec oskarżonej jak i społeczeństwa), że popełnianie przestępstwa jest nieopłacalne.</p>
B. R. (1)	2	1	<p>Stosownie do art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności</p>

na okres próby 2 lat. Spełnione zostały bowiem warunki formalne warunkowego zawieszenia wykonania kary. Kara jest bowiem orzeczona w wymiarze nieprzekraczającym roku. Ponadto w chwili popełnienia tego przestępstwa B. R. (1) nie była skazana na karę pozbawienia wolności.

Sąd dostrzega, że z jednej strony B. R. (1) jest już osobą karaną. Zawieszając wykonanie kary Sąd kierował się jednak przede wszystkim tym, iż oskarżona nie była karana w chwili tego czynu. Tym samym orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie ma podstaw do izolacyjnego oddziaływania na postawę oskarżonej, a jedynie słusznym rozwiązaniem jest surowe napiętnowanie jej występku. Na tle całokształtu

zgromadzonego materiału dowodowego, nie jest zasadna izolacja oskarżonej, ale próba zdyscyplinowania oskarżonej do poprawy swojego postępowania. W ocenie Sądu czynnikiem dodatkowo mobilizującym oskarżoną będzie realna obawa zarządzenia wobec niej wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, w sytuacji gdy ponownie popadnie

			<p>w konflikt z prawem. W ocenie Sądu okres 2 lat w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionej wobec oskarżonej pozytywnej prognozy kryminologicznej. To natomiast czy oskarżona zrealizuje pozytywną prognozę kryminologiczną zależy tylko i wyłącznie od niej.</p>
B. R. (1)	3	1	<p>Stosownie do treści art. 72 § 1 pkt 1 kk Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek informowania Sądu na piśmie o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku. W ocenie Sądu obowiązek ten posłuży takiemu ukształtowaniu oskarżonej, aby osiągnięty został cel środka probacyjnego, tj. zapobieżenie ponownemu popełnieniu przestępstwa. Ponadto obowiązek ten zapewni Sądowi kontrolę nad zachowaniem oskarżonej w czasie próby.</p>
5.	<i>1Inne</i>		
	<i>ROZSTRZYGNIECIA</i>		
	<i>ZAwarte w WYROKU</i>		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<i>7.6. inne zagadnienia</i>			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii			

<p>mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>4</p>	<p>Z uwagi na fakt, iż oskarżona w niniejszej sprawie korzystała z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu Sąd na podstawie § 4 ust. 1, 2, 3, § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019r., poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Marcina Mastalerza kwotę 3 616,20 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonej przez obrońcę wyznaczonego z urzędu.</p>	
	<p>Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonej</p>	

na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, na które składa się opłata w wysokości 500 zł oraz wydatki w kwocie 5 106,58 zł.

Na wydatki w sprawie złożyły się:

- ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu przygotowawczym w kwocie 20 zł oraz w postępowaniu sądowym w kwocie 20 zł - na podstawie art. 618 § 1 pkt 1 kpk i § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2003 r. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.);

- opłata za udzielenie informacji z rejestru skazanych w kwocie 90 złotych (3x30 zł) na podstawie art. 618 § 1 pkt 10 kpk i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 r. w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 861 z późn. zm.);

- wynagrodzenie biegłej sądowej z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów w kwocie 1.360,38 złotych na podstawie art. 618 § 1 pkt 9 kpk i § 2a rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 24 kwietnia 2013 roku w sprawie określenia stawek wynagrodzenia biegłych, taryf zryczałtowanych oraz sposobu dokumentowania wydatków niezbędnych dla wydania opinii w postępowaniu karnym (Dz. U. 2013r., poz. 508 ze zm.);

- koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej przez obrońcę wyznaczonego z urzędu w kwocie 3616,20 złotych na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z § 4 ust. 1, 2, 3, § 17 ust. 2 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2019r., poz. 18).

Oplaty zasądzone na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983 r., poz. 223 z późn. zm.).

Sąd zasądzać od oskarżonej koszty sądowe miał na uwadze, że oskarżona aktualnie uzyskuje dochód w wysokości 1000 zł i posiada na utrzymaniu jedno dziecko. Jest osobą zdrową, młodą i zdolną do pracy. Tym samym ma on możliwość

uiszczenia zasądzonych kosztów sądowych, gdyż nie przekraczają one jej możliwości finansowych i zarobkowych.

Jednocześnie Sąd pragnie zauważyć, że obciążył oskarżoną poniesionymi w tej sprawie wydatkami częściowo. Sąd bowiem nie obciążył oskarżonej tymi wydatkami Skarbu Państwa, które związane były z tą częścią zarzutów postawionych oskarżonej, które ostatecznie nie potwierdziły się. Dlatego też Sąd nie obciążył B. R. (1) kosztami poniesionymi przez Skarb Państwa w związku z pomocą prawną udzieloną przez pełnomocnika, wyznaczonego z urzędu oskarżycielowi posiłkowemu J. F. (2) w kwocie 1 022,20 zł.

6. 1Podpis